

איך מאשה עבדה אצל העורבים

כל הצעצועים שלה פיזרה מאשה בחדר, גם את בגדיה הוציאה מהארון, עפרונות צבעוניים זרקה על הרצפה. בלגן שלם עשתה. אפילו צעד אחד לא ניתן לעשות בחדר. "סדרי את הכל" אמרה אמא "עד שלא תסדרי, לא תצאי מהחדר" אמרה בחומרה וסגרה את הדלת. "לא רוצה! אינני יודעת איך!" התחילה מאשה לבכות. היא התיישבה בפניה, חיבקה את ברכיה "שאמא תסדר." אבל אז פתאום הופיע עורב גדול בחלון והתיישב על האדן. סיבב בראשו, קיפל את כנפיו ואמר "ילדה, ילדה, למה את בוכה?" "רע לי. אמא אמרה לסדר את החדר. ואני לא רוצה. ואמא עוד אומרת שעד שלא אסדר, לא אצא מכאן. ואצלך אין חדר, אלא רק קן, נכון?" "וראית פעם קן של עורבים? אצלך פה יפה, נקי. תרצי לראות איך אני חי?" "רוצה" אמרה מאשה "זה יהיה מעניין."

מהקן הופיע ראש מגושם גדול ועוד אחד, רק זקן יותר.

"הבאת?" נשמע קול צרוד.

"הנה!" קרא העורב.

"הביא! הביא!" קראו גוזלי העורב.

כמה שהם שחורים, השתוממה מאשה.

העורב פשט את כנפיו והגיש לה את גבו.
 "אבל מה אם אמא? היא לא תרשה!"
 "היא לא תדע. אני חי כאן, על עץ האורן. רואים מכאן. רק נעוף לשם ובחזרה! קרררה, קרררה."
 התיישבה מאשה על גבו של העורב והם עפו מעלה, ישר אל האורן, עד הצמרת. חושך כזה כאן, מחטי הענפים צפופים, ריח אצטרובלים וזפת.
 הקן עמד עקום, מחובר אל הגזע. כאילו כניסה, כאילו בור חשוך. מאשה החזיקה בגב העורב,
 אך פתאום טרף גדול דחף אותה והיא נפלה על ערמת אזוב.

מאשה הביטה החוצה.
היא נמצאת כל כך גבוה.
אי-אפשר לרדת. היא
רואה את הבית שלה
והוא כמו פרוסות עוגה.

וגם אמא כזו קטנה-קטנה, כמו בובה בבית הבובות.
"אמאאא" קראה מאשה בכל כוחה "אני כאאאן!"
אלא שהאורן התנענע, רעש במחטים שלו ואמא לא
יכלה לשמוע.

"תתחילי מהדלת" אמרה אמא-עורב "הנה לך מטאטא
ויעה. ושיהיה הכל נקי!"
"אני לא יודעת! לא רוצה, לא אעשה!" קראה מאשה "עזבו
אותי! תנו לי לחזור הביתה!" אבל העורבנים נעמדו סביבה
ושרו במקהלה שמחה "לא נעזוב! לא נעזוב!"
ואמא-עורב הביטה עליה בעיניים זועמות, עגולות, ונתנה
לה מכה במקור "תתחילי לעבוד! את רואה את המקור
שלי? הנה!"

"ערב טוב. כמה יפה"
התחילה מאשה לדבר
אליו "ואני לא יודעת
לעשות כלום" הצטערה
"ואמא יכולה לעשות הכל
שרק רוצה."
"אל תאבדי זמן" ענה
העכביש, תתחילי לעבוד.
פעם לא תצליחי, נסי עוד
פעם. במשך הזמן
תלמדי. גם אני לא ידעתי
תחילה. כל הקורים שלי
נקרעו, הסתבכו. ואני
בסבלנות פרמתי את הכל
והתחלתי מחדש. ועכשיו
הרשתות שלי פרוסות

בכל היער, בכל מערה ובכל קן ציפורים. ואת תעשי את
עבודתך בשקט. אני אשתדל לעזור לך."
יצא העכביש מקן העורבים ונתלה ועל חוט דקיק. רוח
תפסה אותו ונדנדה הנה והנה עד שהורידה אותו על
שיח גדול.
שמש האירה ביער. טל נצנץ על קורי העכביש.. אך
כמה יפה. ממש נס.
אבל אמא-עורב נתנה לה מכה במקור. "הנה לך! שקט
שיהיה! ועל תחשבי על בריחה. לא תצליחי. תמשיכי
לעבוד!"

והעורבנים עומדים מסביבה ושרים "עובדת חדשה!
עובדת חדשה!"
"כן, את עכשיו העובדת החדשה שלנו" אמרה אמא-עורב
"את תטפלי בקטנים שלי. ארוחת בוקר, צהריים וערב
תקבלי חינם. תוכלי לאכול כמה שתרצי שאריות אחרי
הגוזלים. וגם תשני יחד איתם, הנה" והצביעה על מיטה
שבורה. מזרן דקיק שקע תחת מאשה עד הרצפה.
הגוזלים דרכו ברגליהם על כריות. "הידד! הידד! נישן
ביחד!"
"שקט! שקט!" נזפה בהם אמא-עורב "העובדת החדשה
תספר לכם גם סיפורים בערב. תשתדלי!" קרא למאשה
"שלא אצטרך להרביץ לך במקור שלי!"
אין לאן לברוח. מאשה לקחה מטאטא והתחילה לעבוד.
"איך לא תתביישו לזרוק הכל כך על הרצפה!" אמרה
לגוזלים. ואלה עונים "אנחנו רוצים כך! וכך נעשה! כך
נעשה! הה..הה..הה"
איך אפשר לברוח מכאן, חשבה מאשה והביטה סביב.
מסדקים בולטים סיבי דשא יבשים. בפניה יושב עכביש
על הקורים שלו. הוא עובד חזק ברגליים. איזה רשת יפה
הוא מכין!

היא שמה מפיות לבנות על אצטבאות, הניחה
קומקום נחושת מבריק, ספלים וצלחות.
סבתא-עורב השגיחה על הילדה בעיניים עצומות
למחצה כדי שזו לא תתעצל.

"הזדמנה לנו עובדת טובה!" היא נענע בראשה
והזיזה את רגליה כדי לתת למאשה לשטוף את
הרצפה.

המטבח היה קטן ומלא פיח. אפשר היה לראות
שאוהבים שם לאכול. סירים ודודים גדולים צריך היה
לנקות, לשטוף ולשים על אצטבאות.

אין ברירה, חשבה מאשה וקיפלה את שרווליה.
היא השתדלה לעשות הכל כמו אמא ולאט,
לאט, בשקט הדבר הצליח.. היא ניגבה היטב
בסמרטוט צנצנות עם מלפפונים כבושים,
עגבניות מיובשות וריבה.

"סיפור! סיפור!" קוראים העורבנים.
 "אני לא יודעת. לא מכירה סיפורים של עורבנים."
 "ספרי. תמצאי בעצמך!" הם לא ויתרו ומאשה
 התחילה...
 "אמא השכיבה את בתה במיטה. כתבה אור והלכה
 לשכנה.."

באותו הזמן העורבנים שיחקו במחבואים וקראו
 מראש הארון בקולי קולות. אחר כך ערכו תחרות
 יופי ותצוגת אופנה. הם התלבשו בבגדי אמם,
 שמלות וצעיפים והלכו סביב-סביב כמו דוגמניות,
 תוך נפנוף בזנבות.

"מעילים, מכנסיים, גרביים,
 כולם זרוקים בכול מקום"
 נזפה מאשה "איזה בושה!"
 היא צעקה על העורבנים. והם
 לא חשבו לעזור "אנו לא
 יודעים! אנו לא יודעים! לא
 רוצים! לא יכולים! לא נעשה!"
 התעייפה מאשה מהצעקות
 שלהם. איזה רעש, איזה
 בלגן.
 העכביש לא חוזר והיא התחילה לחשוב "איך
 הוא יוכל לעזור לי. אמא בבית וודאי דואגת!
 כבר ערב, השמש שוקעת אחרי היער."

כדי שהעורבנים יירדמו מהר התחילה ללטף את ראשיהם ובעצמה חשבה "ומה יהיה אם אצטרך לחיות כאן תמיד?" כבר הירח עלה והעטלף נעלם.

"עורבנים שלי, ילדונים שלי" היא שרה "אספר סיפורים, אשיר שירים. תירדמו מהר."

"איך זה. אמרת: לא יודעת! לא יודעת!" שמעה פתאום קול שקט של העכביש "שרק לא תירדמי! תהי מוכנה!"

מאשה כיסתה את העורבנים בזהירות ובעצמה ירדה מהמיטה. "תודה לך עכבישון! אספר לכולם כמה טוב-לב אתה." ופתאום הופיע ראשו של העטלף "מאשה, איפה את? בואי הנה!"

מאשה יצאה לפרוזדור על קצות אצבעותיה, בשקט, בשקט. היא הציצה למטבח, אבל שני העורבים, אמא וסבתא, הסתכלו בטלויזיה ולא שמעו כלום.

אבל באותו רגע הופיע העכביש, ואחריו עטלף, והם התיישבו ליד מאשה. "זו הילדה" אמר העכביש "היא חמודה. צריך לעזור לה."

"אבל אנחנו מכירים" קרא העטלף "היית אצלי לביקור בעליית הגג. את זוכרת?" "כן" קראה מאשה "הכרתי עיתון מידו!"

אבל העורבנים קראו "מי זה? אנו מפחדים."

העטלף עף מהקן והסתתר בחושך. "עכשיו הכל אבוד" חשבה מאשה, כאשר שני

העורבים, אמא וסבתא הציצו אל העורבנים "מה אתם רועשים? לישון!"

"אין כאן אף אחד" אמרה מאשה והמשיכה בסיפור.

עכשיו לעבודה! צריך לסדר את הכל. כאשר נפתחה הדלת ואמא נכנסה לחדר מאשה זחלה החוצה מתחת השולחן עם העפרון האחרון ביד.

"אכן ידעת. ככה טוב מאוד."
מאשה חיבקה את אמה "אמא! עכשיו תמיד,
תמיד אעשה את הכל בעצמי!"

"תחזיקי חזק" אמר העטלף. מאשה נדבקה לגבו בכל כוחה והם עפו לחושך.
"עעעעפנו" היא עצמה עיניים ורק הרוח צפצפה באוזניה.
ישר לתוך החלון.
"תודה לך, עטלף!" אמרה מאשה וליטפה את עורו הרך "בלעדיך הייתי אבודה!"
העטלף עשה סיבוב מעל הבית, קרא "להתראות!" ונעלם בחשכה. ומאשה ירדה מאדן החלון לחדר.